

Tjeneste om igen, bliver de dobbelt daarligt stillede. Derfor har jeg tilladt mig i Finansudvalget at henstille til den højtærede Forsvarsminister at overveje, om det ikke var muligt, at disse Soldater, hvis de ved fornyet Fremstilling for Kassationsmyndighederne viser sig at være blevet helbredede saaledes, at de kan fortsætte deres Militærtjeneste i Henhold til Lovene, da ikke paa ny indkaldes som Rekrutter, men kun udsættes for de senere Indkaldelser. Den højtærede Forsvarsminister lovede at undersøge og overveje, om det kunde lade sig gøre, og jeg haaber, han vil udtale sig herom i Dag.

Jeg ser, at jeg, da jeg talte om Hædersgaven til Kaptajn Mikkelsen og Maskinist Iversen, glemte at berøre et Forhold, som vi har drøftet i Finansudvalget, og som jeg gerne vil fremdrage for det høje Ting og den højtærede Forsvarsminister. Om Bord paa det Skib, der førte Kaptajn Mikkelsen og Maskinist Iversen til Grønland, „Alabama“, var der 5 Mænd, som led Skibbrud deroppe og døjede meget i en lang Periode. De blev lykkeligt redede af en norsk Hvalfanger og vendte tilbage hertil. De Mænd, der har deltaget i „Danmarks-Ekspeditionen“, har efter deres Hjemkomst modtaget en lille Belønning en Gang for alle af Rigsdagen. Jeg tror, det vilde være rigtigt, at man, samtidig med at man hædrer Mikkelsen og Iversen, gav disse 5 Mænd en lille Belønning en Gang for alle. Jeg haaber, det vil være muligt at vende tilbage hertil ved Behandlingen af Tillægsbevillingslovforslaget.

Tilbage har jeg saa kun at omtale de Forhold, som knytter sig til de væsentlige Ændringsforslag vedrørende Bevillingerne paa Krigs- og Marineministeriets Budgetter angaaende Arbejdernes Lønninger. Med Hensyn til Krigsministeriets Budget er der jo kun paa eet Punkt Uoverensstemmelse mellem os og Flertallet, nemlig om det Forslag, der er stillet af os og Socialdemokraterne om at bemyndige Forsvarsministeren til at udbetale Lønning til samtlige Arbejdere ved de under Krigsministeriet hørende Virksomheder paa de lovbestemte Helligdage. Dette Forslag udtrykker, hvad Hærens Myndigheder har ønsket; det anføres i Bilagene under Nr. 159, at „man har haft under Overvejelse at imødekomme Arbejdernes Ønske om, at der udbetales Arbejdsløn for de Helligdage, der ikke er Søndage; men da en tilsvarende Udbetaling ikke kan ventes gennemført for de under Marineministeriet henhørende Arbejdere, har man

ikke anset det for betimeligt at fastholde denne Tanke, men man har taget Hensyn til dette Forhold ved de ovenfor angivne paatænkte Lønforbedringer.“ Hvorledes man har taget dette Hensyn ved „de ovenfor angivne paatænkte Lønforbedringer“, har jeg ikke kunnet se, men selve det Ønske, man altsaa har nærret om at imødekomme Arbejdernes Krav, forekommer det mig, vi har god Grund til at efterkomme. Arbejdere, der har en saa ringe Løn som den, der her er Tale om, og som lever af Ugeløn eller Dagløn, er meget vanskeligt stillede, naar mange Helligdage støder sammen, og de saaledes i en Uge kommer hjem med et ganske ringe Beløb til deres Livs Ophold. I mange private Bedrifter gives der Løn for de lovbestemte Helligdage ogsaa uden Arbejde, og den, som mener, at Staten ikke bør være mindre human end nogen privat Arbejdsgiver, bør ogsaa være med til at indføre en saadan Ordning her. Der er i denne Meddelelse om, at man fra Hærens Side har ønsket at imødekomme dette Forlangende, men at Tankens Gennemførelse har stødt paa Vanskeligheder fra Orlogsværftets Ledelses Side, noget ret ejendommeligt, og naar jeg ser paa hele den Maade, hvorpaa denne store Lønningssag er blevet ordnet, kan jeg ikke faa andet Indtryk, end at der ved et rimeligt og forstandigt Samarbejde mellem Lederne paa Hærens og Marinens Side maatte kunne være naaet et bedre Resultat. At man har ønsket, at Arbejdstiden for Hærens og Flaadens Mandskab bliver nogenlunde ens, forstaar jeg, men jeg kan ikke forstaa, at man har villet tilvejebringe denne fælles Ordning ved paa tværs af al social Udvikling i Europa at tvinge Arbejdstiden saa stærkt op, som Marinen har søgt at gøre. Forholdet er jo dette, at fra 1869 havde de Arbejdere ved Orlogsværftet, som arbejdede under Marineministeriet, en gennemsnitlig Arbejdstid af 8 Timer 19 Minutter. Ved en Regulering i 1876 blev Arbejdstiden fastsat til 8 Timer 8 Minutter, og i 1892 blev den gennemsnitlige Arbejdstid sat til 7 Timer 50 Minutter. Omkring 1898 blev den virkelige daglige Arbejdstid 8 Timer, og denne er blevet opretholdt ved de senere Reguleringer, saaledes at den virkelige, daglige Arbejdstid i 1907 blev 7 Timer 59 Minutter og i 1910 ligeledes 7 Timer 59 Minutter. Man vil se, at der er en meget gammel Tradition for, at Arbejdstiden paa Orlogsværftet er ca. 8 Timer. Naar man har fastsat denne Ar-